

— Τὴν ὑγείαν; ἀλλὰ . . .

— Σὲ ἐκπλήττει τοῦτο, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος μετὰ τινος εἰρωνίας πρὸς τὴν σύζυγον αὐτοῦ, μεθ' ὅλα ὅσα συνέβησαν . . .

— "Α! ναι ... καὶ μᾶς ἀφίνετε διὰ ... πολὺν καιρὸν ; . . .

— Διὰ πάντοτε, κυρία.

— Διὰ πάντοτε.

Ὁ Λαμβέρτος παραινέει σιωπηλῶς τὴν συμπρωδοῦσαν χεῖρα του ὑπὸ τὸ περιστήθιον αὐτοῦ καὶ ἔθετο αὐτὴν συνεσταλμένην ἐπὶ τῆς καρδίας του. Ὑπέστη πόνον, ἐξ ἐκείνων οὓς ἡ ἱατρικὴ ζωγραφικώτατα ἀποκαλεῖ κυγματώδεις, διότι τῷ ὄντι ὁμοιάζουσι πρὸς κυγμὸν λόγχης.

— "Α! μέγα δυστύχημα! ἐξιθύρυσεν ἡ κ. Λαμβέρτου, ἀφόρητον δεινόν!

Ὁ δὲ Γεράρδος ἐπκνέλαθε.

— Ἐὰν μοὶ ἔλεγέ τις χθές, ὅτι σήμερον θὰ ἀποχωρισθῶμεν, δὲν θὰ τὸ ἐπίστευον . . . "Οχι.

— Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης, κύριε Γεράρδε.

— Λοιπὸν μᾶς ἀφίνεις διὰ παντός, ἐπανέλαθεν ὁ Λαμβέρτος μὴ δυνάμενος ν' ἀποσπασθῇ τῆς ἀφορήτου ταύτης τοῦ χωρισμοῦ ιδέας.

— Τί θέλεις, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ὑπῆρξαμεν λίαν εὐτυχεῖς.

— Ναι, λίαν εὐτυχεῖς.

— Δὲν ἔχει οὕτω, Λαμβέρτε;

Ἡ Κ. Λαμβέρτου, ἐν ἄκρᾳ ἀπελπισίας, εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ αἰτία! . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΔΕΛΦΟΥ ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ.

(Συνέχεια. — Ἰδὲ Φυλλ. Ε'.)

Λίαν δύσκολον εἶναι νὰ δοθῶσι περὶ ἀρεσκείας κανόνες ἀσφαλεῖς τε καὶ βέβαιοι. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι, ὅτι αἱ φυσικαὶ χάριτες δὲν ἀρέσκουσιν ἐπὶ πολὺ χωρὶς τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἡ δὲ ἀξιοπρέπεια καὶ ἄνευ τῶν φυσικῶν χαρίτων διηνεκῶς τιμᾶται καὶ δοξάζεται. Ἀνάγκη ὅθεν αἱ γυναῖκες νὰ ᾔνῃ καθαραισμέναι μὲ τὴν ἀρετὴν⁽¹⁾.

(1) Les femmes ont un moyen sûr de devenir des beautés d'une expression touchante; c'est d'être intérieurement bonnes, douces, compatissantes, sensibles, bienfaisantes et pieuses; les affections d'une âme vertueuse imprimeront sur leurs traits des caractères co-

thés en épanouissant le plus haut degré de la pureté de la femme. (B. de Saint-Pier)

Αἱ λαμπραὶ λεγόμεναι ἀρεταί, εἶναι τοῦ γυναικείου φύλου πάντῃ ἀλλότριαι· εἰς τὰς γυναῖκας ἀρμόζουσι μᾶλλον αἱ ἀπλᾶί καὶ εἰρηνικαί⁽¹⁾. Εἰς τῶν ἀρχαίων λέγει· «Αἱ μεγάλαι ἀρεταί μόνον διὰ τοὺς ἄνδρας προωρίσθησαν, τῶν δὲ γυναικῶν ἐπαινεταί εἶσιν, οὐχὶ αἱ δημοσίως ἐπαινούμεναι, ἀλλ' ἐκείναι περὶ τῶν ὁποίων λόγος οὐδεὶς ἢ ἐλάχιστος μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν γίγνεται. » Τὸ κατ' ἐμὲ ἤθελον εἶπαι ὅτι, πᾶσα γυνὴ ἀνάγκη νὰ ἀπορρίπτῃ τὴν κοσμικὴν περιφάνειαν καὶ ματαιάν ἐπίδειξιν, νὰ περιορίζεται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῆς αἰδοῦς, καὶ νὰ εὐχαριστῇται γενομένη θεατῆς ἑαυτῆς. «Ἡ γενναία ψυχὴ, ἔλεγε Πλίνιος ὁ νεώτερος, εὐχαριστεῖται μᾶλλον εἰς τὴν μαρτυρίαν τῆς συνειδήσεως, παρὰ εἰς τοὺς θορυβώδεις κρότους τῆς φήμης. Αἱ πράξεις ἡμῶν δὲν πρέπει νὰ τρέχωσι κατόπιν τῆς δόξης, ἀλλ' ἡ δόξα κατόπιν τῶν πράξεων⁽²⁾.

Ἡ ἀρετὴ μόνη ἔλεγεν ὁ Μάρκος Αὐρηλῖος ἐξομολογεῖ τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν· τοῦτο εἶναι ἀναντιρρήτον, τὴν ἀρετὴν δὲ παρακολουθεῖ ἡ εὐδαιμονία· διότι αἱ δύο αὗται εἰσὶν ἀλληλένδετοι καὶ ἀπ' ἀλλήλων ἀδιαχώριστοι· ἐπομένως ἔσο πεπεισμένη ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γείνης εὐτυχὴς ἢ διὰ τῆς ἀρετῆς, καὶ ἀπεναντία, ποτὲ δὲν θὰ δυστηγήσης, εἰμὴ ἔνεκα παρεκτροπῆς τινός· ὅστις δὲ ἐξετάσῃ ἑαυτὸν μετ' ἀκριθείας, θέλει πεισθῇ ὅτι αἱ ἐπισυμβαίνουσαι δυστυχίαι προῆλθον ἢ ἐκ τινος παρεκβάσεως, ἢ ἔνεκα ἀθετήσεως ἀρετῆς τινος, διότι «ὅπλον μέγιστον ἐστὶν ἡ ἀρετὴ βροτοῖς⁽³⁾». ἔνθα λοιπὸν δυστυχὴς περίστασις ἐκεῖ

lestes, et qui seront doux jusque dans l'extrême vieillesse. (B. de Saint-Pier)

(1) La pureté de l'âme et la conduite, est la première gloire de la femme. (Mme Staël)

(2) La dignité de la femme est d'être ignorée; sa gloire est dans l'estime de son mari, ses plaisirs dans le bonheur de sa famille. (J. J. Rousseau.)

(3) Τέσσαρς τινὰ ζητοῦμεν παρὰ τῶν γυναικῶν· νὰ ἔχωσιν ἀρετὴν εἰς τὴν καρδίαν, σεμνότητά εἰς τὸ μέτωπον, γλυκύτητα εἰς τὴν εἴλη, καὶ χάριτα ἐργαστικά. (Ἀπόφθεγμα. Κινεζικόν.)

καὶ ἀθωότητος ἑλλειψίς. Τέλος πάντων, ὅπου ὑπάρχει ἀρετὴ ἐλεῖ ἐνυπάρχουσιν ἡ θυμηδία, ἡ ἡδονή, καὶ τῆς ψυχῆς ἡ διάχυσις δι' ὧν ἡ ἀρετὴ ἀνταμείβει τοὺς ὁπαδοὺς τῆς.

Ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσκωσιν εἶναι εἰς τὰς νέας ἔμφυτος, ἐπεὶ δὲ εὐρίσκουσαι ἀποκεκλεισμένην τὴν πρὸς τὴν δόξαν ὁδὸν παρεκτρέπονται εἰς τὴν τοῦ καλλωπισμοῦ ἵνα καταντήσωσιν ὅσον τάχος εἰς τὸν πρὸς τὸν ὅρον τῆς ποθητῆς ἐπιτεύξεως. Ἀλλὰ σὺ, παρατήρησον ὅτι ὀλίγα ἔτη μεσολαβοῦσι μεταξὺ ὥραις καὶ δυσειδοῦς γυναικός, διὰ τὴν καταστείλῃς τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἢ τοῦλάχιστον διὰ τὴν μὴ τὴν παριστᾶς καταφανῇ. Θές ὅρον εἰς τὸν ὥραισμόν, ὥστε νὰ μὴν ἐνασχολῇσαι περισπουδᾶστως· διότι αἱ ἀληθεῖς χάριτες δὲν ἐξήρτηνται ἀπὸ τὸν ὥραισμόν τὸν μετ' ἀκριθείας ἐντεχνον (1). Νὰ μὲν, πρέπει νὰ ὑποκύπτωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἐπικρατοῦσαν κοινὴν συνήθειαν, ὡς εἰς ζυγὸν δυσἀπόφευκτον, ἀλλ' ὅμως ἀποδίδοντες εἰς αὐτὴν τοσαῦτα, ὅσα νὰ τὴν στερήσωμεν δὲν δυνάμεθα (2). Ὁ περὶ τὸν ἱματισμὸν νεωτερισμὸς δὲν ἤθελεν εἶναι παράλογος, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ θέσῃ τὰ ὅριά του μέχρι βαθμοῦ τινος ἐντελείας, στάσεως ἀνετικῆς δι' ἡμᾶς, καὶ συστηματικῆς χάριτος, ὥστε ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν νὰ μὴν ἀνακαινίζεται. Ἡ συνεχὴς ὅμως καινοτομία αὕτη εἶναι μᾶλλον ἀκαταπτασία ἢ φιλοκαλία καὶ εὐπρεποῦς εὐσχημοσύνης ἐπεξεργασία (3).

Ἡ κυρίως φιλόκαλος διάθεσις ἀποστρέφεται καὶ ἀποδοκιμάζει τὴν ὑπερβάλλουσαν κατὰ τοῦτο ἐπεξεργασίαν, καὶ θεωρεῖ αὐτὰ μνηδαινὰ ὡς τοιαύτην φύσιν ἔχοντα, χωρὶς νὰ ἐνασχολῇται περὶ αὐτὰ οὐδόλως. Ἡ εὐσχημοσύνη εἶναι καὶ αὕτη μία χάρις, διότι συγκαταριθμεῖται εἰς τὴν τάξιν τῶν τερπνῶν καὶ ἐρασιμῶν· ἄλλως τε, καλὸν φύουσι καρπὸν οἱ σεμνοὶ τρόποι· ἀλλ' ὅμως φαίνεται μικροπρεπὴς ὅταν ὑπερβῇ τοὺς ὅρους τῆς. Εἶναι λοιπὸν ἔμφρονος ἀνθρώπου ἴδιον τὸ νὰ φέρεται ἀδιαφόρως περὶ τὰ μικροῦ λόγου ἄξια.

(1) Καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστάσει κοσμίῳ, μετ' αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἐκυτᾶς, μὴ ἐν πλεγμασίν ἢ χροσῶν ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῶ πολυτελεῖ· ἀλλ' ὅς πρέπει γυναικῖν, ἐπαγγελουμένης θεοσέβειαν δι' ἔργων ἀγαθῶν (Παύλου πρὸς Τιμόθ. V. 40).

(2) Voulez vous être belles, parfaitement belles? avant tout soyez bonnes. (Berville.)

Si vous voulez être belle il faut être bonne, et votre visage prendra cette expression qui plaît à tous. (Maquet)

(3) Il faut être vêtue et coiffée simplement, quand on est jolie pour avoir plus de grâce, et quand on est laide, pour être moins laide. (Mme Necker)

Φύτει αἱ νέαι εἶναι φιλοχαρεῖς καὶ φιλεῦθυμοι· καὶ ἐπεὶ δὲ ἀγνοοῦσι τὰ πάντα, ῥέπουσι μὲ ταραχὴν πνεύματος εἰς πάντα τὰ θυμοτερπῆ καὶ χαρίεντα. Ἀλλὰ σὺ φεῦγε τὸν ἄκαῖρον γέλωτα (1), τὴν ἄμετρον διάχυσιν καὶ τὰς ἀναρμόστους καὶ ἀπρεπεῖς συναναστροφάς· ἐπεὶ δὲ ἐκ τούτων προκύπτουσιν ἐπιθυμίαι τοσοῦτον σφοδραὶ καθόσον αἱ νέαι εἰσὶ πάντοτε εὐαίσθητότεραι (2). Αἱ τοιαῦται δὲ ἐπιθυμίαι καὶ τὴν ἡσυχίαν ταραττοῦσι, καὶ τοῦ καλοῦ τὸ αἶσθημα διαφθείρουσι καὶ τὴν ὑπόληψιν ἐλαττοῦσι καὶ σμικρύνουσιν· ἐνὶ λόγῳ, σὺ μένεις πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ πρέποντος. Εἰς τὰς ἀνέτους προσέτι συναναστροφάς πρέπει νὰ ἦσαι καθεστηκυῖα καὶ προσεκτικὴ· διότι δύσκολον εἶναι νὰ φυλαχθῇ ἡ ὑπόληψις ἀνέταφος· καὶ ἡ μὲν ὥραία δὲν πρέπει ἐμφανιζομένη συνεχῶς νὰ σμικρύνῃ τοῦ κοινοῦ τὴν πρὸς αὐτὴν ἐπικλησιν· εἰ δὲ καὶ ἀμοιρῇ χαρίτων ἔτι μᾶλλον δὲν συμφέρει.

Πρέπει νὰ οἰκονομῇς τὰς ὀρέξεις σου καὶ τὰς ἐπιθυμίας σου, τοσοῦτω μᾶλλον, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν ἡ ζωὴ μας ἐξήρτηται. Ἐπὶ ταῦτοις πρέπει νὰ τὰς συντηρῇς διὰ τῆς ἀθωότητος, καὶ ν' ἀποφεύγῃς τοῦ βίου τὴν ἀταξίαν ἢ ὁποῖα τὰς διαφθείρει καὶ τὰς μεταποιεῖ.

Ὅταν ἡ καρδία ᾔνοι ἀπαθὴς καὶ ἁμωμος, τότε προσπορίζομεθα οὐκ ὀλίγας ἡδονὰς καὶ ὠφελείας (3)· ἡμεῖς ὅμως πλησιάζομεν εἰς τὰς ἡδονὰς μὲ τὴν ἐπιθυμίαν ἀσθενούντος, ὥστε πολλάκις νομίζομεν ἐκυτοῦς εὐαίσθητους ἐνῶ εἴμεθα τὸ ἀνάπαλιν. Ὅταν λοιπὸν ἡ καρδία δὲν ᾔνοι διεφθαρμένη ἀπὸ τὰ αἰσθήματα ὅσα ἀποπλανῶσι τὴν φαντασίαν, μήτε ὑπὸ τινος πάθους ζέοντος, τότε ἡ ἀθωότης ἐκμύζῃ καὶ ἐφέλκει ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τὴν ἐνδεχόμενην ἡδονὴν καὶ ὠφέλειαν· ὅστις εἶναι κακὴ τύχη συνειθισμένος εἰς τὰς ζωηρὰς ἡδονὰς, ὁ τοιοῦτος καθίσταται εἰς τὰς μετρίας ἀναίτητος· διότι καὶ ὡς ἡ τῆς ὁράσεως αἰσθησις ὑπὸ τῶν παντοδαπῶν θεαμάτων ἀμβλύνεται καὶ δὲν διακρίνει τὸ ὠριώτερον, οὕτω καὶ ἡ αἰσθησις τῆς ἡθικῆς χάριτος διαφθείρεται ὑπὸ τῶν πικρῶν ἡδονῶν τε καὶ τέρψεων.

Φοβοῦ πρὸς τούτοις, φιλτάτη μου, καὶ τοὺς σφοδροὺς τῆς ψυχῆς κλόνους, ἐπεὶ δὲ ἐπιφέρουσιν ἀηδίαν καὶ ἀπαρέσκεψιν πρὸς πᾶσαν ἡδονήν.

(1) Γέλως ἄκαῖρος ἐν βροταῖς δεινὸν κακόν. (Πυθαγ.)

(2) Essai sur l' Education des femmes. Chap. 4.

(Mme Rémusat.)

(3) Ἐν εὐφροσύνῃ τὰ πάντα καὶ εὐδαίμων ἔσθ' (Σταυρινίδης.)

πρέπει δὲ νὰ φυλάττηται τοσούτῳ πλέον, ὅσο ἦτον αἱ νέαι ἀντέχουσι πρὸς ὅσα συναισθάνονται. Εἰς τῶν ἀρχαίων ἔλεγε, ἢ ἐγκράτεια εἶναι μήτηρ τῆς ἡδονῆς. Τῶντι διὰ τῆς ἐγκρατείας ἥτις συντελεῖ εἰς τὴν υἰεὶαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, διαχύνεται εἰς τὴν ψυχὴν μας διὰ παντὸς χαρὰ εὐφρόσυτος, ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τότε ἀνάγκην θεαμάτων θελξιλαρδίων πρὸς ψυχῶν γίαν καὶ διάχυσιν τοῦ πνεύματος· ἀλλ' ἀπλῶς μία ἡδονικὴ ἀνάγνωσις ἢ φιλικὴ καὶ ἐράσμιος ὁμιλία, εἰσὶν ἱκαναὶ νὰ προξενήσωσι τὴν πλέον ἀρεστὴν θυμηδίαν ἢ τῶν ποικίλων ἡδονῶν ἅπαν τὸ σύστημα (1).

Προσέτι αἱ ἀθῶαι ἡδοναὶ εἰσὶ πάντοτε πρόχειροι, εὖωνοι καὶ εὐπόριστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ θέλγουσι, καθ' ὅσον αὐταὶ παραφθείρουσιν οὐ μόνον τὴν υἰεὶαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν περιουσίαν καὶ ὑπόληψιν (2).

Κανόνισον ἀκολουθῶς τόσον τὰς πράξεις σου, ὅσον καὶ τὰ διανοήματά σου, καὶ ἐνθυμοῦ ὅτι μεγίστη ἀρετὴ εἶναι ἡ αὐτάρκεια. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν ἀνάγκην τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαίων, ἅτινα ἡ τύχη κατ' ἰδίαν βύληται διανέμει, διὰ τοῦτο πρέπει ἕκαστος νὰ κανονίζῃ τὴν περιουσίαν του, ὅρ' ὅσον μάλιστα εἶναι μετρίας κατὰστάσεως, μετριάζων τὰς τρυφὰς καὶ ἐπιθυμίας του καὶ συμβιβάζων τὴν ἀναλογίαν τῶν προσόδων καὶ τῶν ἐξόδων του, ὅπερ καὶ καλεῖται οἰκονομία (3), καθότι ὅταν αἱ δαπάναι ὑπερτερῶσι τὰς προσόδους, τότε καὶ ἡ περιουσία καταναλίσκεται καὶ ἡ οἰκία ἀρδὴν καταστρέφεται.

Ἡ κατὰπτωσις μιᾶς οἰκίας ἐπισύρει καὶ τῶν ἡθῶν τὴν κατὰπτωσιν, ἔχομεν δὲ ἀπειρα τὰ παραδείγματα· ὁφείλει ὁμῶς ἕκαστος νὰ προσέχῃ μήπως, προσπαθῶν νὰ συμβιβάσῃ τὴν οἰκονομίαν, προσολισθίση εἰς τὸ τῆς φυλαργυρίας ἐπονείδιστον πάθος. (4) διὸ οὐ ἀφαίρεσον μόνον τῶν ἀναλωμάτων τὰ περιττά, ὥστε νὰ δύνασαι ἐπομένως νὰ ἐκπληροῖς κατ' ἀξίαν ὅσα χρεὴ σοὶ ὑπαγορεύουσι μετὰ λόγου οἱ θεομοὶ τῆς εὐπρεπείας καὶ τῆς φιλίας καθὼς καὶ τῆς ἱερᾶς θρησκείας, ἐπειδὴ δὲν παράγει τὰ κέρδη ἢ μικροπρεπῆς οἰκονομία ἀλλ' ἡ καλὴ τάξις καὶ διευσθέτησις.

(Ἀκολουθεῖ.)

(1) Il est des plaisirs pour tous les âges; Il n'y a rien de petit, rien de minutieux en apparence qui ne soit lié par ses effets aux choses les plus essentielles.

(Mme Miremont)

(2) Dulce etiam fugias, quod fieri amarum potest. P.S.

(3) Ἡ ἡδονὴ γὰρ φέρεται τὸ δυστυχεῖν. (Μένανδρος)

(4) In nullam avarus bonus est, in se periculus. P.S.

ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΙΚΑΡΙΑΣ.

Τετράκις ἔνεκκ' ἐναντίων ἀνέμων προσορμισθεὶς εἰς Ἰκαρίαν, ἐπεθύμησα νὰ σπουδάσω ἢ δυνατόν τὴν ἱστορίαν τῆς γειτνιαζούσης τῇ πατρίδι μου νήσου ταύτης, ἥτις ἂν καὶ προσφοροτέραν θέαιν κατέχουσα καὶ μεγαλητέρα πολλῶν ἄλλων πέριξ τῆς νήσων οὐσῶν, ἔμενε σχεδὸν πάντοτε ἀκατοίκητος. Προσέδραμα ὅθεν εἰς τοὺς ἱστορικοὺς καὶ γεωγράφους τοὺς περὶ Ἰκαρίας πραγματευθέντας, ἐξ ὧν καὶ ἠδυνήθην νὰ ἀρυσθῶ τὰ ἐπόμενα.

Ἡ νῆσος Ἰκαρία λαβοῦσα τὸ ὄνομα ἀπὸ Ἰκαρον τὸν Δαιδάλου (1), κεῖται κατὰ μήκος Ἀντ. Δυτ. ἔχουσα πρὸς Βορρᾶν τὴν Χίον, πρὸς Μεσ. τὴν Πάρον καὶ Νάξον, πρὸς Ἀντ. τὴν Σάμον, καὶ πρὸς Δυσμᾶς τὴν Μύκωνον. Ἀπέχει δὲ τῆς Σάμου κατὰ μὲν τὸν Γεωργιένην (2) δώδεκα περίπου μίλια, κατὰ δὲ τὸν Λακροῦ 18. Περὶ τὰ 80 μίλια ἔχουσα περίμετρον (3), οὐδένα ἔχει λιμένα ἢ ὄρμον διὰ μεγάλα πλοῖα, ἀλλὰ δύο μόνον μικροὺς κόλπους τὸν τοῦ Ἀγ. Φωκά, ἀπὸ ἐκκλ. εἰς τὸν Ἄγιον τοῦτον ἀφιερωμένην, καὶ ἕτερον καλούμενον Κέραμοι. Ἐνεκα δὲ τοῦ δυσπροσίτου τῶν παραλίων τῆς, ἡ νῆσος Ἰκαρία ἐγένετο τὸ ὀρμητήριον τῶν πειρατῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ αἰῶνός μας, ὡς ὁ Βύρων ἀναφέρει εἰς τὸν πειρατὴν του. (4).

Τὸ πρὸς τὴν Σάμον βλέπων ἀκρωτήριόν τῆς, καλούμενον Ἀρέπανον, νῦν δὲ Φανάρι, εἶχεν ἐπ'

(1) Ὁ Ὀβίδιος συμφωνεῖ περὶ τῆς ὀνομασίας τῆς ἀκολουθῶν τὴν Ἑλλήν. Μυθολογίαν, ὅτι ἐκλήθη Ἰκαρία ἔνεκα τῆς πτώσεως τοῦ Ἰκάρου εἰς τὸ πέλαγος αὐτῆς. (Ovidius 4. 4. Ell. tr. 5. Luid finit ut tutas, καὶ 4. 4. Fast. Icarus Icarii.) Ἐνθ' ὁ πρὸς Bochart διισχυρίζεται, ὅτι ἡ λέξις Ἰκαρία παρίσταται ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς Ἰκάρ, ἥτοι, ἰχθυόεσσαν. Καὶ οἱ Ἕλληνας ἐκάλουν ἔτι αὐτὴν Μάκκριν, Δολίχριν καὶ Ἰχθυόεσσαν.

(2) Ὁ Γεωργιένης ἐπίσκοπος Σάμου καὶ Ἰκαρίας περὶ τὴν 1660, ἔγραψε περὶ Σάμου, Πάμου, Ἰκαρίας, καὶ Ἀθωνος Ἑλληνιστὶ, ὅτε φυγὼν εἰς Ἀγγλίαν ἔνεκα τῶν Τουρκικῶν καταδιώξεων, ἐδέχθη τὴν θρησκείαν τῶν Διαμαρτυρουμένων. Μετέφρασε τῆς συγγραφῆς του εἰς Ἀγγλικὴν γλῶσσιν ἀνυμνῶν ἐπιμελεῖς τοῦ ἡγεμονεύοντος ἐν Σάμῳ Κ. Μιλτ. Ἀριστάρχου ἐν τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Κανταβριγίας.

(3) Ὁ Στράβων περιορίζει τὴν περίμετρον τῆς Ἰκαρίας εἰς 300 στάδια, ἥτοι 37 μίλια· ὁ δὲ Τουρνεφόρτιος εἰς 60· ὁ δὲ Πλάμιος προσδιορίζει τὸ μήκος τῆς μόνον εἰς 47 μίλια.

(4) Byron Corsaire.